

[Indenrigsministeren.]

overfor Alkoholspørgsmaalet saa vi ogsaa, da Ædruelighedsforslaget var til Behandling her i Tinget i Samlingen 1928—29 og i de paafølgende Aar. Forbud eller Ikke-Forbud var, hvad der beherskede Debatten, selv om det Forslag, der forelaa, ikke var noget egentligt Forbudsforslag.

Under denne Diskussion, som var standende gennem lange Tider her i Landet, var der en Ting, Forbudsmodstanderne fremførte med stor Styrke, nemlig deres Respekt og gode Ønsker for det frivillige Ædruelighedsarbejde. Man erklærede altid, at man ikke var mindre ivrig for at fremme Ædrueligheden her i Landet end Forbudstilhængerne. Jeg vil nu i Dag gerne sige, at jeg ser saaledes paa det, at Afholdsbevægelsen ved ikke at søge Ædruelighedsforslaget fremsat de sidste Par Aar til en vis Grad har sagt: vi tager dem, der har talt saaledes om Ønskeligheden af det frivillige Ædruelighedsarbejdes Fremgang, paa Ordet; lad os saa foreløbig se, hvad der kan naas ad Frivillighedens Vej. Men saa maa ogsaa det Samfund, som alle maa erkende er interesseret i den størst mulige Ædruelighed, give de bedst mulige Vilkaar for det frivillige Arbejde. Det bør støtte og fremme det og bidrage til, at man kan løse Opgaverne.

Som jeg tidligere her i Tinget under den Debat, det ærede Medlem Hr. Rager hentydede til, har anerkendt det, saaledes vil jeg ogsaa gerne i Dag anerkende, at den Forening, der hedder „Den personlige Friheds Værn“, for saa vidt straks tog Konsekvensen af det Forhold, jeg her har nævnt. I en Henvendelse til Offentligheden i Efteraaret 1931 paa pegede denne Forening en Række Omraader, hvor Ædruelighedsarbejdet burde fremmes paa Frivillighedens Grund. Man krævede Indskrænkning af Beværtningernes Antal; man krævede strengere Krav til Beværtningernes Indretning, man krævede i mange Tilfælde ogsaa strengere Krav til Beværtningernes Indehavere; man forlangte en udvidet Drankerforsorg, man forlangte større Sikkerhedsforanstaltninger overfor berusede Motorførere.

Ved samme Lejlighed udtalte den paagældende Forening vel, at den var Modstander af et Forslag om en Ædrueligheds-konsulent; men man anerkendte Betimeligheden af et Raad, udnævnt af Regeringen til Varetagelse af de Opgaver, der stilles det frivillige Ædruelighedsarbejde, for at dette kan blive effektivt. Jeg vil i Tilknytning til, hvad „Den personlige Friheds Værn“ foretog sig i Efteraaret 1931 gerne sige, at det forekommer mig, at her laa

den Erkendelse, som jeg finder rigtig, Erkendelsen af, at alle de, der har kæmpet imod Forbudet her i Landet, er mere end nogen andre forpligtet til at vise deres gode Villie overfor de frivillige Ædruelighedsbestræbelser.

Nu kan der fornuftigvis ikke være Tvivl om, at dette Arbejde paa forskellig Maade kan fremmes ved Statens og Administrationens direkte Bistand. Det forstaar man ogsaa i andre Lande. Jeg behøver blot her at nævne, hvorledes det frivillige Ædruelighedsarbejde f. Eks. i Norge er omlagt med det for Øje. For et Par Aar siden skabtes her Landsraadet for Ædruelighedsundervisningen, hvori der sidder 4 af det norske Socialministerium udnævnte Medlemmer foruden en Embedsmand fra Socialministeriet, en Embedsmand for Undervisningsministeriet, en Repræsentant for det statistiske Centralbureau og en Repræsentant for Universitetets medicinske Fakultet.

Jeg har set, at man i Offentligheden fra forskellig Side har sagt, at det foreliggende Forslag er et Forslag, der er noget andet end, hvad det giver sig ud for at være, at det faktisk er et Fremstød for Forbudstanken, at det, der skulde tilsigtes her, er Statsansættelse af en Agitator for Forbud. Jeg gaar ud fra, at det er ganske unødvendigt for mig her i Dag at tilbagevise en saadan Insinuation.

Den paagældende Konsulents Virksomhed som saadan vil komme til at foregaa under Ministerens Ansvar. Forslaget er ikke andet end, hvad det giver sig ud for, et Forsøg paa paa mere systematisk Maade at fremme de frivillige Ædruelighedsbestræbelser, et Forsøg paa gennem en Koncentrering og Systematisering af Bestræbelserne for Oplysning og Fremdragning af foreliggende Kendsgerninger at fremme Ædrueligheden i Befolkningen, og jeg synes ærlig talt, at med den Baggrund, der foreligger i Diskussionen om Alkoholspørgsmaalet op gennem Aarene, burde Rigsdagen have kunnet enes om Vedtagelse af Bevillingen i den Form, hvorunder jeg havde foreslaaet den.

Jeg skal tillade mig med disse Bemærkninger at anbefale at stemme mod de to Ændringsforslag under Nr. 114 og 115.

Ordføreren (Olufson): Jeg ønsker at gøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, at naar han som gammel organiseret Afholdsmand anbefalede det Ændringsforslag, jeg anbefaler at forkaste, er han ikke saa gammel organiseret Afholdsmand, at han ved, hvad Af-